

אתי לב

המדיום הוא הגשר

חגיגת הצבע והצורה במחול מרקמים, במקצב ובסדר מאורגן, שקורא תיגר על הכאוס ומגדיר מחדש מושגים של יופי. זו ההרגשה שמתקבלת במפגש עם גוף עבודתיה של לב. לב צועדת עם מכחוליה וכלי עבודתה על הנתיב האקספרסיוניסטי המופשט. זה אשר נקרא בשנות ה-50 'טשיזם'. מלשון טש, שהוא כתם, ועיקר עניינו הוא ההפשטה נטו. אין אובייקט. הצבע מדבר את עצמו, יחד עם המרקם, המיקום שלו, הצבעים השכנים, הפורמט, הגודל, הארגון, והסדר האמיתי שנוצר מתוך אי סדר לכאורה. פרץ של כתמים, נחשולי צבע, מאגרי רגש שבעבורם 'המדיום הוא המסר' כדברי מקלוהן, והמדיום הוא גם הגשר, כדבריי. נראה שלב מציגה כאן אספה של עבודות שבהם הרגש הוא לב ליבו של העניין. היצר, הספונטניות, האינטואיטיביות כמו משהו שנשען על מאגרי זיכרונות מתוך מעמקי תת המודע. דומה למה שנאמר על עבודותיה של לאה ניקל, ציירת חשובה שאליה מהדהדות עבודות אלה 'הנפש רשומה בגוף, הגוף רוקד את הציור'. לב היא אמנית שמציירת בחופש את החופש. מהדהדת לזרמים של הציור המופשט, אקספרסיוניזם מופשט, ואולי גם אמנות פעולה. בעיר אנפין, בציוריה אין אובייקטים לכאורה, גם לא פיגורות מזהות. עיקר עניינם של גוף עבודות אלה עוסק ונוגע בערכים ציוריים, הלקוחים מאוצר המילים של שפת האמנות; צבע, צורה, מרקם, מקצב, קומפוזיציה. נראה שהיד והמכחול מייצרים תווים ומנגינה.

כסוג של פרטיטורה לריקוד של הצבע, אמרנו "הגוף רוקד את הציור" מלכתחילה ובדיעבד.

ובתוך כל המהומה השקטה, שבה אין אובייקטים, ניתן בכל זאת לזהות, אם נרצה, רק אם נרצה, נופים אורבניים. רמזים לדלתות, חלונות, בתים, מבנים, שערים. אינך יודע אם הציירת רואה נופים במציאות ומפשיטה אותם מצורתם המוכרת, התומכת בייצוג המציאות, או שמא אלה נוצרים בעצמם מתוך השיח המתקיים בין היוצרת - הצבע - הבד - בציור המתהווה.

כך או כך, אין זה משנה, מתקבלת כאן שפה ציורית שופעת, שפועלת בשכל מתוך הרגש, אישה, אמנית יוצרת, כאילו אומרת, או זועקת מתוך ציוריה " אל תשאלו מה ציירתי, כי לא ציירתי משהו, ציירתי ציור?"

לב מציירת ציורים באמצעים הטבעיים ביותר שנועדו לשם כך, אין היא מתכוונת לכפוף את הצבע לתאר משהו אחר, אלא את עצמו בלבד על כל הווריאציות המתאפשרות ממנו. בשפה ציורית אביבית, עליזה משהו, היא הופכת את מה שנראה לא מסודר, לסדר שיש לו קודים משלו, ומראה כיצד ניתן לזהות את היופי שבתוהו. בעת שהיא מניחה לדברים שצצים (גם אם בהשראת מציאות כל שהיא), פשוט להיות.

ד"ר נורית צדרכים

Etty Lev

The Medium is the Passage

A rapture of color and shapes in a twirling dance of textures, under strict cadence and order, which defies chaos and redefines concepts of beauty: This is how it feels to come across Etty Lev's body of works.

Wielding her paintbrushes as tools, Lev treads the abstract expressionist path, known in the 1950s as Tachisme – derived from tache, French for stain. This style consists in pure abstraction, with no object. The color speaks for itself, along with the texture, its positioning, the neighboring colors, format, size, organization and real order, born of the apparent disorder; a riot of blotches, surges of paint, pools of emotions for whom "the medium is the message", to cite Marshall McLuhan, or "the medium is the passage", as I put it.

Lev seems to put forth an assembly of works that have emotion at their very heart: The urge, spontaneity, intuition, like something that taps into memory depositories, deep down in the unconscious. Similarly to statements made about the art of Lea Nikel, a prominent painter, to which these works hark: "The mind is etched into the body, while the body dances the painting."

Lev is an artist that takes the liberty to paint liberty, harking back to schools of abstract painting, abstract Expressionism and maybe even downscaled action art. Her paintings seem to have no objects, or even identifiable figures. The heart of the matter in these works touches upon values of painting, borrowed from the vocabulary

of art: color, texture, cadence, composition. The hand and brush seem to produce notes and a tune, a 'music sheet' for the dance of color; again, "the body dances the painting", prospectively and retroactively alike.

But inside this quiet mayhem, which has no objects, we can nevertheless, if we only choose to, trace urban landscapes, hints of doors, windows, structures, gates. You cannot tell whether the painter strips actual landscapes of their familiar shape, which supports the representation of reality, or whether these landscapes are created of themselves in the emerging painting, from the dialogue at play between the artist, color and canvass.

One way or another, an abundant painting language transpires, mindfully driven by emotion. A woman, an artist, seems to say or cry from within her paintings, "don't ask what it is I've painted, because I haven't painted a thing, I've painted a painting."

Lev paints using the most natural, appropriate devices. Nor does she intend to subject the color and harness it to describe anything other than itself, with all the variations it allows. In a springy, somewhat jovial language, she turns the 'out of order' into an order with its own codes, and shows the beauty of the unformed, while allowing whatever comes to the surface (even when inspired by some reality) to just be.

dr. Nurit Cederbuim.

